

get derover. — Ved at omtale vore Landboforhold før, glemte jeg at omtale en Sag, som jeg ønsker at høre den høitærede Ministers Mening om. Dengang den store Lungefygepolitik endte ifjor, saa førte den over til en mindre af samme Slags, som fandt sit Udtryk i et Reskript af 11. December 1832. Det blev derved tilladt at indføre svensk Kvæg til Danmark; men det blev i dette Reskript tillige bestemt, at naar Kvæg kom hertil fra Sverige eller fra andre Lande, vilde det blive at underkaste en foreløbig Undersøgelse her i Kjøbenhavn. Denne Undersøgelse udføres saaledes, at naar vedkommende Kvæg kommer i Land, bliver Cierenz Dispositionsret derover ham fratagen, og det bliver indsat i 24 Timer i Stalde, der ere indrettede af det Offentlige, og der underkastes det saa Tilsyn af en Dyr læge. Først naar dette er forbi, faar Cierenz atter Kvæget tilbage og kan lade det gaa videre. Udgifterne og Uleilighed ved dette falder imidlertid kun vedkommende Kvæg importør til Last, Udgifter ved Opstaldning, Pleie og Udgifter til Dyr læge. Det er en ligefrem Skat, der fra den høitærede Ministers Side er lagt paa Importører af Kvæg her til Danmark. Om denne Foranstaltnings Hensigtsmæssighed tror jeg, at der gjennemgaaende ikke blot er almindelig Tvivl, men ogsaa den Overbevisning, at denne Foranstaltning er meget lidet nyttig. Naar man erindrer de Forsikringer, som ere fremsatte selv af Sagkyndige ifjor og foregaaende Aar, om hvor lidt det har at betyde kun at foretage en Undersøgelse af Kvæg i kort Tid, om det har Lungefyge eller ikke, saa maa man forundre sig over, at Regjeringen, skjøndt der ingen Lungefyge er i Sverige, skjøndt der intet Exempel paa Lungefyge er forekommet i den senere Tid, dog har ment at burde bebyrde vor Kvæghandel med en saa generende Foranstaltning som denne, og navnlig maa man undre sig derved, da Regjeringen jo maa vide, at det gaar ud over vor Landbefolkning her paa Derne, som ikke er istand til at forskaffe sig de fornødne Lødekøer; og det er til Skade for hele vor Handel, da de danske Importører paa Grund af denne Regjeringens Foranstaltning ikke kunne betale de Priser her, som Svanterne kunne faae andre Steder, og Følgen deraf bliver, at de svenske Røer føres direkte til England. Dette, tror jeg, er det hele Resultat af Foranstaltningen; thi den Lungefyge, som derved er forebygget, vilde vistnok ogsaa være undgaaet, hvis denne Foranstaltning ikke eksisterede; men derimod er det ganske vist, at den svenske Export gaar en anden Vej, gaar ikke mere til Dan-

mark, og vor Landbostand og vor Kreaturhandel have begge lidt derved. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister endnu vil opretholde denne Foranstaltning for længere Tid. Der er imidlertid kommet mig i Hænde et Andragende fra dansk Kreaturhandlerforening og fra en Dyr læge her i Kjøbenhavn, som gaar ud paa dels at klage over den Foranstaltning, som er truffen af den meget ærede Minister, og dels at faae at vide, om der var Udfigt til, at den snart maa blive hævet. Paa den Forespørgsel, paa det Andragende, som gik ud paa at faae at vide, om denne Foranstaltning ikke snart paatænkes hævet, derpaa har dansk Kreaturhandlerforening faaet det Svar, at det tænkes der ikke paa; dette Svar er givet under 2den Juni 1833. Den høitærede Minister svarer, at der for Tiden ikke paatænkes nogen Ophævelse eller Forandring i de ved Reskript af 11te December forrige Aar forefattede Forholdsregler ved Indførselen af levende Hornkvæg fra Sverige. Derfor ønsker jeg at høre af den høitærede Minister, om han ikke maatte være kommen til en anden Erkjendelse; der kunde da ellers muligvis være Anledning for Thinget til at tage den høitærede Ministers Standpunkt under Overveelse, om hvad der i den Henseende kan gøres. — Det andet Andragende vedrører ikke Spørgsmaalet om, hvornaar Foranstaltningen skal heves, men er en Klage fra en Dyr læge her i Byen, vedrørende de Udgifter, der paalægges vedkommende Kreaturhandlere ved Regjeringens Foranstaltning, og som altsaa ere begrundede i Reskriptet af 11te Decbr. 1832. Jeg kan ikke negte — jeg skal imidlertid ikke læse denne Klage op i sin Helhed — at jeg kunde ønske at høre den høie Regjeringens Udtalelse om, med hvilken Hjemmel den paalægges disse Udgifter og overhovedet har indført den hele Foranstaltning. Der staar nemlig i Loven af 1837 — om smitsomme Sygdomme hos Husdyr — i § 9 visse Regler, der give Ministeren Bemyndigelse til under visse Forudsætninger at indføre et Slags Karantæne eller et helt Forbud, men der findes ikke for Ministeren i § 9 nogen Hjemmel til at indføre en saadan Karantæne, som man her har gjort. § 9 omhandler 2 Tilfælde: først i det Tilfælde, at Sygdommen udbryder i Uldlandet bemyndiges Ministeren til at udstede et Forbud, men dette Tilfælde foreligger jo ikke her, da der ikke er udbudt nogen Sygdom i Sverige, og den høitærede Minister jo ikke har udstedt noget Forbud, men tværtimod ophævet et. Det andet Tilfælde i § 9 er, at Sygdommen er udbudt her i Landet, og vedrører Ministerens Ret til i saa Fald at træffe Sikkerhedsforanstalt-